

MONASTERIUM LUTETIANUM ANTE BIC

Tantum temporis fuit quantum ad metam autocineti onerarii attingendam satis erat, priusquam Eugenio me descendere invitavit.

Confirmavit se post triduum eodem prorsus loco mihi rursus occursurum esse, ut domum una reverteremur.

Telephonum gestabile deprompsi et locum quaesivi ubi noctem acturus eram. Distabat 3,6 chiliometra.

Itaque pedibus ire coepi, de factis, de eventibus et de mira serie rerum quae me eo adduxerant cogitans, nec subinde risum celare poteram dum ad hospitium commune pervenirem.

Cum tandem adveni, aedificium insolitum videbatur. Erat mixtura quaedam ecclesiae, molae et horrei rustici.

Sed in Francia eram. Quae Italis mira videntur, ibi saepe omnino naturalia habentur. Aut certe ita credebam.

Pulsabulum ianuae pressi. Pro stridore tintinnabuli sonum campanulae audiui, eius generis quo in ecclesiis utuntur cum communio celebratur.

Apparuit homo statura parva. Calvus. Barba nigra. Habitu monachi indutus.

Explicavi me locum reservavisse et iam per interrete solvisse. Documentum meum identitatis accepit, singula inspexit, clavem loculi numeri tertii mihi tradidit, schedulam cum tessera Wi-Fi dedit, deinde me ad cubiculum commune deduxit.

Dum ambulabamus, rogavit quid me Lutetiam adduxisset. Respondi: «Mulieres.»

Simul ac id dixi, statim sensi aliquid intellectum meum effugere. Sed quid?

Ante me ambulare perrexit. Paulo post magnam portam aperuit meque intrare invitavit.

Intravi in locum qui horreum videbatur, in quo sexaginta lecti superpositi et duo tantum balnea erant. Mulieres a dextra. Viri a sinistra.

Ne in militia quidem Italica anno 1984 quicquam vel minime simile expertus eram. Maxima castra quae umquam videram viginti homines capiebant.

Hic tamen collega meus duorum milium annorum aliud mihi nuntium mittere velle videbatur: «Frega, nondum quicquam vidisti.»

In foro hominum ex omni natione omnique traditione me inveni. Non erat cubiculum commune. Non erat hospitium. Erat aliquid omnino diversum.

In Italia talis locus publicam indignationem movisset, inquisitiones iudiciales attraxisset, nuntios cotidianos occupavisset. Hic? Omnino usitatum. Bene venisti in Franciam.

Institutum tamen natura Catholicum erat, et intellegere volebam quomodo tale quid exsistere posset.

Tandem cognovi id ad congregationem religiosam pertinere, quam ordo Catholicus regebat, cuius cardinalis olim a Civitate Vaticana excommunicatus erat, quod se formae constitutae accommodare noluerat.

Itaque systema suum condiderat.

Postquam telephorum reti Wi-Fi coniunxi, nuntius a Chanel advenit. Rogabat num salvus advenissem et quo in deversorio manerem, et significabat, si sibi inscriptionem dedissem, se ipsam postero mane venturam esse ut me ad constitutum nostrum duceret.

Respondi me paulo ante advenisse. Iter optime successisse. Quod ad deversorium attineret, id benigne currum cum auriga praebuisse, ut postero mane iam vehiculum haberem. Nihilominus ei pro oblatione gratias egi.

Illo vespere, in aula communi, aliquid inopinatum accidit. Grex hominum Indicae originis et alius grex ex Brasilia eandem musicam eodem tempore audiebant.

Quo diutius audiebam, eo notior sonabat. Tum intellexi cur. In gillettenarrative.com erant.

Id erat quod collega meus duorum milium annorum me videre voluerat. Et id me laetum fecit.

Postero mane, cum tria mea chiliometra pedibus confecissem, ferriviam subterraneam versus Campos Elysios cepi et multo ante tempus constitutum adveni.

Ante aditum constiti. Parumper mecum quaesivi num recte facerem.

Responsum erat: ita. Quia a nemine pecuniam petebam. Et liber eram ad mundum audiendum.

Ferdinando